

РЕШЕНИЕ

№ 5482

гр. София, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3244** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С Решение № 20204123 от 28.10.2021 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-и състав по НАХД № 2392 /2021 г. е отменено Наказателно постановление (НП) №22-006346/13.01.2020 г., издадено от директора на Изпълнителна дирекция "Главна инспекция по труда"-С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район К. село, [улица], ет. 2, ап. 5, представлявано от управителя В. Д. В., в качеството му на работодател, на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ за неизпълнение на дадено задължително предписание под №10 с Протокол за извършена проверка №ПР 1922317/02.08.2019 г.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда” С., в която се моли решението да бъде отменено, поради нарушение на материалния закон. Оспорва констатацията на районния съд, че предписанието е изпълнено, неправилно е кредитирал показанията на свидетеля М. Н. като кореспондиращи с писмените доказателства, тъй като не се доказвало безспорно трудовото му възнаграждение за конкретния месец да е изплатено. В платежно-разчетната ведомост за месец август 2017г. липсва подпис на М. Н.. Според касатора банкови преводи с основание „служебен аванс“ не следва да се приемат като

заплащане на заплата. Иска отмяната на решението и постановяване на друго за потвърждаване на наказателното постановление. Оспорва и размера на присъдените разноски.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, моли да се отмени решението на СРС и да се потвърди издаденото НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба, чрез депозиран писмен отговор на касационната жалба и писмено становище по съществото на спора, моли да се остави в сила решението на СРС. Претендира разноските по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите В. – извършила проверката и работникът Н. и писмените доказателства, представени с административнонаказателната преписка.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни констатации на въззивния съд.

Обжалваното наказателно постановление е издадено затова, че при извършената проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма] се установило, че дружеството, в качеството му на работодател, не е изпълнил задължителни предписания под № 10, дадени с протокол за извършена проверка № ПР 1922317 / 02. 08. 2019 г. Съгласно тези предписания, работодателят е следвало да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за месец август 2017 г., като срокът на предписанията е изтекъл на 26. 08. 2019 г.

На 17.09.2019 г., бил съставен акт за установяване на административно нарушение, връчен срещу подпис на пълномощник на дружеството на същата дата, в който нарушението било квалифицирано като такова по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 22-006346/13.01.2020г., от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С..

При тази фактическа обстановка, районния съд, е приел, че от представените доказателства – писмено сведение на упълномощено от дружеството лице и платежно нареждане се установява по несъмнен начин, че работодателят е заплатил дължимото на М. Н. трудово възнаграждение за месец август 2017г. на 22.08.2017г. и предвид недоказване на нарушението е отменил наказателното постановление.

Настоящата касационна инстанция намира, че решението на СРС, е валидно, допустимо и правилно.

Видно от приложените по преписката доказателства, е налице представено сведение от упълномощено лице на работодателя, в което са отбелязани изплатените трудови възнаграждения и аванси на лицето М. Н., като з м. 08.2017г. е отбелязано „чисто за получаване 400, 97 лв., изплатена с приспадане на получен служебен аванс, преведен с банково преводно нареждане на 22.08.2017г. (500 лв.), разчетно-платежна ведомост за м. август 2017 г., в която е отбележана за М. Н. сума за получаване 400, 97 лв., приложено е платежно нареждане в полза на това лице от работодателя с основание „служебен аванс“. В същото време, в производството пред СРС е разпитан

като свидетел именно М. Ц. Н., който свидетелства, че претенциите му за неплащане на заплата са за месец май и юни 2019г., за други месеци няма претенции. Заплатата му съгласно трудовия договор била около 560 лв.. Всичко му било превеждане по банков път, почти всичко е с основание „аванс“.

Тези писмени и гласни доказателства правят недоказана констатацията на наказващия орган, че не е изпълнено предписанието за заплащане на възнаграждението на работника за посочения месец и изводите на СРС са правилни.

По отношение на възражението на касатора, че плащането на служебните аванси не следва да се приема като плащане на заплата, същото се опровергава от свидетелските показания на самия работник, който посочва, че в повечето случаи му е плащано по банков път като аванс и от отбелязаното в писменото сведение на упълномощеното лице при работодателя относно изплатените възнаграждение за приспадане на служебен аванс.

Що се отнася до неподписването на платежната ведомост от страна на работника, подписът на получателя не е сред задължителните реквизити, а удостоверяването на изплащането на работната заплата следва да бъде извършено чрез представяне на документ за извършен банков превод (по арг. чл. 1, ал. 2. от Инstrukция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на ведомости за заплати и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик).

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като правилно.

При този изход на спора, въпреки направеното искане на ответника по касация за присъждане на разноските по делото, такива не следва да се присъждат. Видно е, че към становището на процесуалния представител на ответника, е приложено единствено пълномощно на адвокат, но без наличието на договор за правна защита и съдействие, поради което няма данни за заплатено адвокатско възнаграждение. В същото време, договора за правна и защита съдействие, представен пред СРС, касае само производството по тази инстанция и тези разноски са присъдени от страна на районния съд, поради което разноски за касационната инстанция не се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63 в от ЗАНН, Административен съд София - град –VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20204123 от 28.10.2021 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-и състав по НАХД № 2392 /2021 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

